

A NÉGYSZÁZ KÖZÜL HÁRMAN

F elmondó levélre várva.

A faléz, a felolvasóterem fontos szerepet foglal el a bányák életében. Műszakváltásra ide érkeznek a dolgozók, itt kapják meg napi beosztásukat, feladatukat a csapatok. És közben tájékozódnak, mi újság "odalent", mire számítsanak, hogyan találják az örökké változó munkahelyüket? Mostanában mindenütt csendesebbek a felolvasó termek, egyre kevesebben gyülekeznek, készülődnek a leszálláshoz. Fogynak a bányászok Várpalotán is.

- Sajnos így van - mondja Sobor Tibor villamos-művezető is, akinek pedig jócskán van viszonyítási alapja, hiszen 18 éve a várpalotai bányánál keresi a kenyerét.

- Ez az első munkahelyem. Itt voltam ipari tanuló, aztán itt maradtam. Ha csavargó fajta vagyok, már hetvenhét-szer változtattam volna munkahelyet, hiszen sok nehézséget is megértünk már. De hát ragaszkodó természetű vagyok, jóban-rosszban kitartok, a megszokott mellett - vallja. - Amikor elkezdtem a munkát, azzal bíztattak a főnökök, hogy még a gyerekeinknek is lesz helyük a bányánál...

- Én is így számoltam - kapcsolódik a beszélgetésbe a 35 éves Mogyorósi Attila vajúr-lakatos, akinek szintén az első és egyetlen munkahelye mindezekig a várpalotai bánya. - Édesapám is itt kezdett, innen ment nyugdíjba. Azt gondoltam, nekem is sikerül. De hát nem.

- Zalából, egy kis faluból jöttem el bányásznak még 1977-ben. Akkor jó megélhetést jelentett a bánya - emlékszik Szilasi János frontmester.

- Igaz még most sem panaszkodhatunk, csak az a baj, hogy nem tudjuk mit hoz a holnap.

- Teljes bizonytalanságban élünk. Nem tudjuk mikor kézbesíti nekünk is a postás a felmondó levelet. Csak az a biztos, hogy december 28-ig mindenki megkapja. A lakásra küldik - tájékoztat Mogyorósi Attila.

- Tisztában vagyunk azzal, hogy ez év végére megszűnik a cég, de fogalmunk sincs hogy mi lesz azután. Már három éve élünk ilyen kétségek között, nem csoda, hogy el is fásultunk. Nagyon rossz a bizonytalanság. Azok az idősebb társaink, akik kedvezményekkel nyugdíjba mehettek, aránylag szerencsések. De nekünk, a magunk korabelieknek már ilyen lehetőség sem adatik. Talán létrejön a magánvállalkozás a széntermelésre. De ha meg is alakul a kft, nem tudjuk, hogy közülünk kikre, hány emberre tart igényt az új cég? Mi lesz akkor, ha nem kellünk az új vállalkozásnak? - tépelődnek minden indulat nélkül.

- Egy biztos, hogy családot el kell tartani! A feleségem rokkantnyugdíjas, a gyerekeket iskoláztatni kell, ami bizony nem kis gond, és nem kevés pénz. A nagyobbik fiam szakközépiskolába jár, első éves, a kisebbik hatodikos az általánosban - mondja Sobor Tibor. Hasonlóképpen beszélnek társai is.

- Nekünk három gyermekünk van, két kislány és egy kisfiú. Tíz éves a legidősebb, 5-6 évesek a kisebbek - említi Mogyorósi Attila.

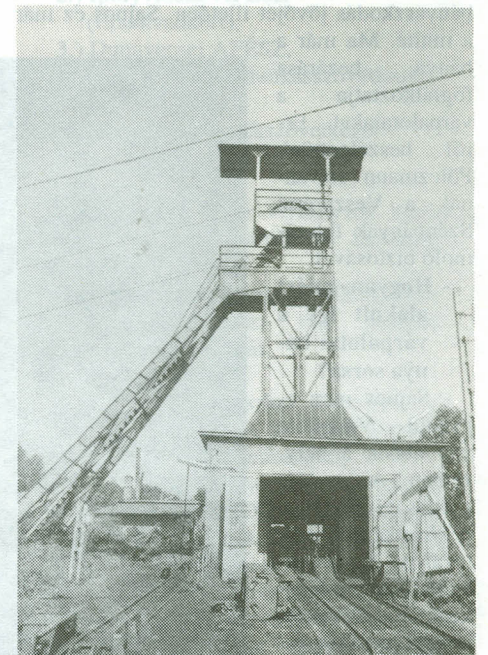
- Mi két gyereket nevelünk. A kisfiam hat éves, a nagyobbik 13. Szomorú, de pillanatnyilag nem tudok nekik jövőt elképzelni - aggályosodik Szilasi János.

- Nekünk itt volt a MÜM, a szak-

munkásképző iskola. Természetes volt, hogy oda járunk. De most már ott is nehezebb. Tavaly még itt, nálunk, a bányánál is voltak tanulók gyakorlaton. Idén már nem jöttek. Nem jöhettek-sorolják a rideg tényeket.

- Eddig a bányából tisztességesen meg lehetett élni. Igaz nem könnyen, mert a bányamunka ma is nehéz. A szívlapátot most is meg kell fogni - vallják.

- Sok túlműszak kellett, hogy keressni tudjunk, de lehetett túlórázni, sőt még

ma is lehet - említi a frontmester.

- Csak az a nagy kérdés, hogy meddig? - mondják nehéz szívvel.

- Egy biztos, ha nem kellek a bányának munkát kell keresni mindenképpen. De milyen munkát találok, és főleg hol? Egyáltalán, van-e munkaalkalom Várpalotán, vagy környékén? Tsz is csak volt, a város többi üzeme is bajban van. Az unokaöcsém technikus, őt a gépüzemtől bocsátották el, mert ott is nagy leépítés volt. Most munkanélküli - mondja Sobor Tibor.

Társai így folytatják:

- Mihez kezd máshol a bányász? Hiába mondom, hogy holnaptól kőműves leszek, eze azért nem így van. Kiírták a hirdető táblára, hogy lehet jelentkezni tanfolyamra, el lehet végezni. Ez igaz. De a tanfolyam csak papírt ad. Munkát, munkahelyet nem. A bányára épült ez a város. A bánya bezárását az egész város megsínyli. Már most ezerszám vannak munkanélküliek Várpalotán. Lehet, hogy számukat mi is szaporítjuk?

Mike Tiborné

